UR & SKUR:

KONST
PÅ ANDRA(S) STÄLLEN

21 konstnärer och en konstskola
Natur och kultur i en by på Falkenbergs landsbygd

ÅRSTADS
mycket tillfälliga
KONSTHALL

17 JULI – 1 AUGUSTI 2021

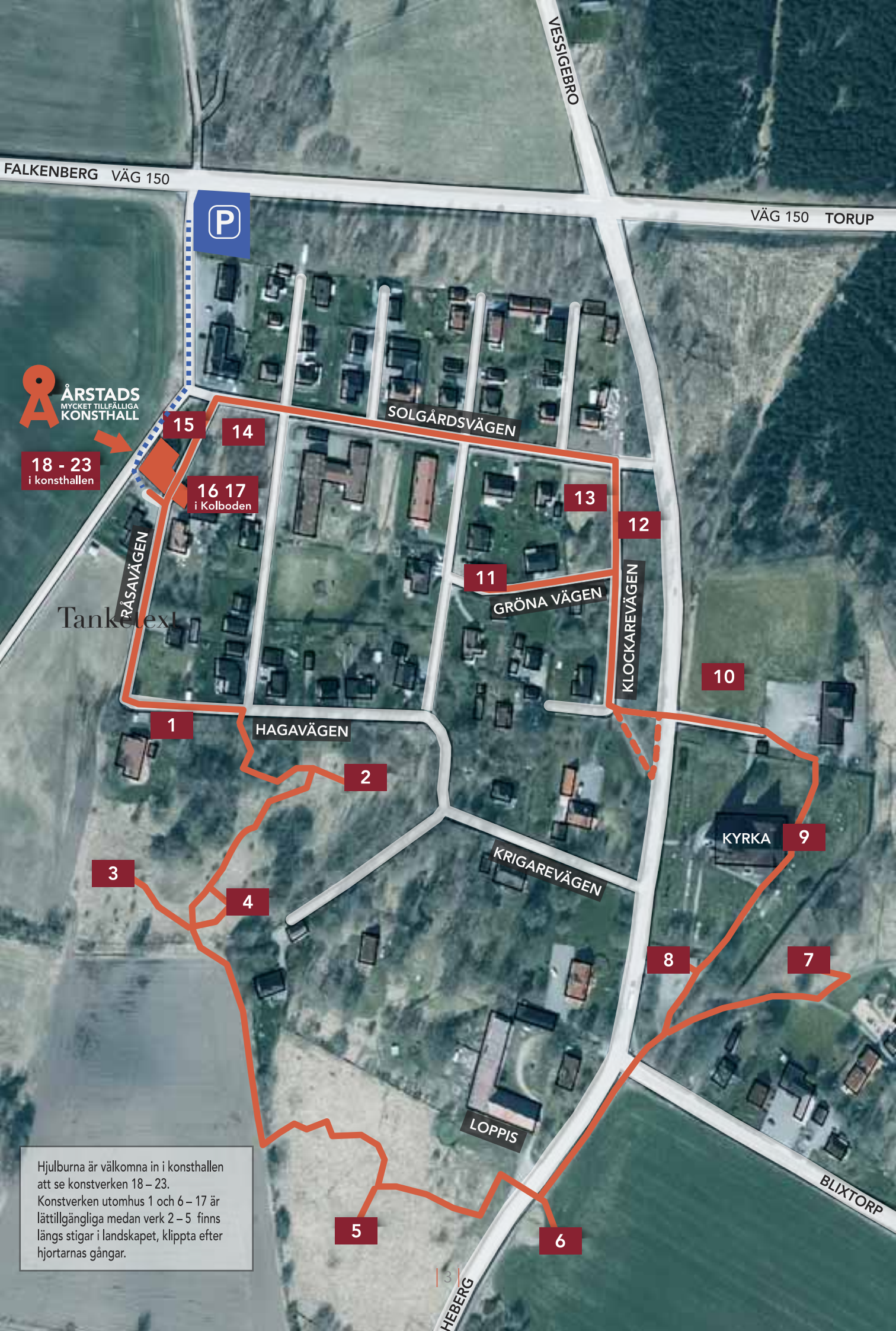

Hjulburna är välkomna in i konsthallen att se konstverken 18 – 23.
Konstverken utomhus 1 och 6 – 17 är lättillgängliga medan verk 2 – 5 finns längs stigar i landskapet, klippta efter hjortarnas gångar.

Årets utställning i Årstad heter Konst på andra(s) ställen. De inbjudna konstnärerna har inte haft några strikta order att hålla sig till detta. Det är ändå påfallande hur mark, jord och ägande återkommer i konstverken, som både material och motiv. Andra inslag är hantverk, slöjd, natur och återbruk. Nej, inte ens med denna utställning får Årstad ett graffitiverk eller en neonskulptur.

Här dimper konstnärerna ner i en mycket liten by på Falkenbergs landsbygd, i ett modernt odlingslandskap med produktionsskog och storjordbruk. Gigantiska maskiner kör rakt genom byn. Före tio-kaffet gör en förare samma arbete som förr krävde långa arbetsdagar av många personer, som då bodde i byn.

Och konstnärerna ställer frågor: Är Årstadsbon en del av naturen? Finns det minnen i byn av andra tider? Var det bättre förr? Är en by en gemenskap? Var är monumenten över det som har hänt? Kanske visar frågorna deras egen längtan – alla längtar till Årstad.

Utmed utställningsslingan berättar kortfattade skyltar om en mycket liten by som alltid har legat där och alltid kommer att finnas kvar på samma sätt.

Tror man kanske.

Men Årstads befolkning åker idag i de flesta fall till andra ställen för att jobba: på vårdcentralen och universitetet, på varuhusets lager, med sitt företag eller i verkstaden och på kontoret.

I själva verket har naturligtvis allt alltid förändrats: landskapet, byggnaderna, människorna.

Nu känner vi oss sällan som en del av naturen, och absolut inte när du stänger dörren till bilen och öppnar datorn. Ändå påverkar allt du gör allt omkring dig. I Årstad har landskapet påverkats av människor under mycket lång tid, och nu är det din tid och din påverkan.

Vilket ansvar konstpubliken ska ta för sin påverkan på naturen är oklart. Men kanske kan man ändå fråga sig om det är på de egna platserna eller på andras ställen som avtrycken sätts. Besökaren kanske borde be om lov och söka tillstånd för att över huvud taget vara här i Årstad på konstutställning.

Sådana tankar kan en utställningsarrangör drabbas av, när det visar sig att det mesta arbetet för att förbereda utställningen består av gräsklippning och tillståndshantering. Där ger konsten sällan vägledning. Och det är knappast konstens uppgift heller, om den har någon alls.

Att anordna en konstutställning i utrymmet mellan städerna medför att själva utställningsplatsen blir ett konstverk. Konstnärerna har arbetat, tänkt och ansträngt sig. Det är mycket som konkurrerar. Gladan, gödselspridaren, den imposanta kyrkan och växtligheten, hjortens gång och gräsklipparnas smatter från villatomterna. Det är inte lätt.

Vi tycker att de har lyckats mycket väl och är glada att kunna erbjuda publiken en bra utställning. "Det är roligt att det händer något i Årstad" har varit en vanlig kommentar från våra grannar under förberedelserna till utställningen. Men de har helt fel. Det händer hela tiden, på både egna och andras ställen och överallt i Årstad.

Årstad, sommaren 2021
Leif Haglund och Ulla Sundin Beck

1. Ninia Sverdrup

Tillsammansulla

I detta verk har Ninia Sverdrup jobbat tillsammans med några av de boende på LSS-hemmet, i vars trädgård verket visas. Hon har också efterlyst någon i grannskapet som har ullkunskaper och som kan vara med att utveckla konstverket.

Till platsen har Ninia Sverdrup tagit med några säckar ull från sina egna får. Hon har haft en öppen idé om åt vilket håll deltagarna kan jobba tillsammans, men låtit verket utvecklas på egen hand beroende på vem som har deltagit.

Ull är ett relativt nytt material för Ninia Sverdrup. För tre år sedan flyttade hon ut på landet och skaffade får, efter att ha jobbat med video under fjorton år i Berlin.

Ull är ett supermaterial som idag bara slängs. Kunskapen om materialet kommer att dö bort tillsammans med den sista ull-generationen. Jag vill knyta an till materialet, känna på det och låta det få liv igen, säger Ninia Sverdrup, som också hoppas på att själv kunna lära sig mer om ullen av någon äldre i byn.

Ninia Sverdrup (f 1971) är uppvuxen i Lund, utbildade sig till statsvetare men bytte bana och tog sin MA i konst i Umeå 2004. Efter examen flyttade hon till Berlin där hon jobbade med videokonst under fjorton år. Tanken om "hållbart leverne" blev allt viktigare för henne och 2017 var hon med och startade den internationella rörelsen "Back in Position".

"Back in Position" undersöker begreppen yttre hållbarhet i fråga om recycling/upcycling, samt inre hållbarhet genom att göra oss medvetna om vår egen kreativa förmåga. Rörelsen vill uppmana till "gör-det-själv", gärna tillsammans! och ta tillbaka kontrollen över vårt gemensamma samhälle. För en hållbar framtid.

Sedan 2018 bor hon med sin familj på landet utanför Kungsbacka där hon odlar sin mat och har höns och får tillsammans med familj och grannar.

2. FORNMINNE

Hjortarna har anlagt stigarna i området.
På några ställen syns hur de går
mellan och under småträdens grenar
där inte människor skulle välja att gå.

Under dina fötter finns det spår av gårdar från 1700-talet.
Stolphål och rester av eldgropar
visar att det troligen har bott människor här
i tusentals år.

Du är nu på kommunal mark.
För några decennier sedan planerades här för bostäder.
Så blev det inte.
Det har bott människor här före oss.

3. LEIF HAGLUND

Påle

Verket Påle är inspirerad av Årstad härads försvunna skampåle. I Heberg låg Årstad härads tingsrätt och där fanns också resterna av ett fängelse och en skampåle i sten. För ungefär ett år sedan upptäckte länsstyrelsens arkeolog att skampålen inte stod på sin plats i Heberg. Ingen vet när den försvann.

I Sverige förekom skamstraff vid påle från medeltiden och fram till 1800-talets början. Genom att skämmas offentligt sonade man brottet mot samhället och kunde därefter återkomma till gemenskapen.

På det sättet kunde rättssamhället lösa sociala konflikter på ett sätt som visserligen kändes rejält men ändå var kortvarigt. Det var viktigt i ett samhälle och en tid när människor var mycket beroende av varandra – kanske mer än de är idag.

Leif Haglund har nu återskapat sin egen skampåle och bjuder in alla och envar att sitta ned en stund och fundera över varför man skäms, vem eller vad som ger en skamkänslor och till vilken nytta.

Skam och lustfylld kreativitet är varandras motsatser.

Leif Haglund är utbildad vid Hovedskous målarskola i Göteborg till konstgrafiker. Under 1980-talet var han aktiv i Grupp Loke där medlemmarna kollektivt stod för konstverken. I målningar, installationer och tablåer förmedlades instängdhet och mentala tillstånd i det samtida samhället. När datorn slog igenom använde han den tidigt för konstbilder. De senaste åren har han gjort stora krit- och kolteckningar och gärna stora installationer som intar landskapet. Han är en av initiativtagarna bakom Årstads Mycket Tillfälliga Konsthall.

4. SUSANNE WESTERBERG

Jämte hjortar, fasaner och fästingar

Vid buskaget står något, oklart vad. Kanske är det ett djur, kanske något annat? På utsidan sitter filt som liknar päls, den är hårt tovad och stickig. Inte speciellt klappvänlig. Skelettet består av metallstänger som ger varelsen en ranglig känsla. Benen är långa och stela och kan omöjligt vara till hjälp vid förflyttning. Vad är det egentligen?

På höjden över åkerfälten ligger ängen där varelsen står, ett slyparti där det tidigare legat en gård och långt innan dess andra boningar. Sannolikt betade här djur som höll landskapet öppet. Nu står här istället en gestalt som varken äter eller dricker. Den står här för att möta dig men också hjorten, fasanen och fästingen. Den står här och begrundar vad som händer med landskap över tid.

Susanne Westerberg (f 1966) bor och är verksam i Varberg. Hon är anställd som adjunkt i bild och visuell kultur vid HDK-Valand – Högskolan för konst och design vid Göteborgs Universitet, där hon också gjorde sin utbildning (då Högskolan för design och konsthantverk, HDK). I sin konstnärliga praktik undersöker hon hur naturen och djuren handlar och verkar i relation till människan. Susannes arbete rör sig nyfiket kring frågor om hur det gemensamma utvecklas och manifesteras genom dialog med det omgivande, både människa och mer än människa. Materialen och teknikerna varierar stort men utgångspunkten är nästan alltid teckning på ett eller annat sätt. Sedan 2012 bildar Susanne tillsammans med Mattias Gunnarsson konstnärsduon MASU.

5. Anita Wohlén

OK

Anita Wohléns verk finns på ett fält mellan kyrkan och återvinningsstationen i Årstad. Man kan se att gräset på fältet är klippt i en form. Men vem kan se vilken form som klippts? För fåglar, flygplanspassagerare och högre makt är det lätt att se.

I dagens samhälle söker vi alla bekräftelse i våra relationer och sociala medier. Vi navigerar oss fram i rummet mellan kyrka och återvinningsstation.

När du har suttit en stund på en av stolarna kan du gå in på Årstads loppis eller Konsthallen och få din bekräftelse, ett OK-pass. Det är också en del av konstverket.

Anita Wohlén är född och uppvuxen i Kärradal, norr om Varberg och har bott i Israel, Leksand, Härnösand, Edinburgh, Sundsvall och Stockholm innan hon flyttade åter till Kärradal 2004. Hon har levt på sin konst tills hon återvände till Varberg och började jobba med olika konstrelaterade administrativa uppgifter inom kultur på Varbergs kommun; kultursekreterare, kultursamordnare, kommunikatör. Hon har efter trädgårdsutbildning 2017-2018 börjat arbeta med skötsel av park och trädgård.

Sedan 1985 har hon ställt ut runt om i Sverige, Norden och Europa. Hon arbetar främst som skulptör, med relationella projekt, offentliga konstgestaltningar och konstutställningar. De verk och projekt som blivit mest omskrivna är Utställning för kor, ett delprojekt i Konstpassage. Även Äppelsjukhuset och projektet Lyckomat och utställningen Makt har nått en större publik.

Hennes berättelser i konstform handlar om det som skaver i vardagen, våra normer och tabun. Verklighet och fantasi ligger nära varandra, beroende på var och inför vem berättelsen framförs.

6. Ulla Mogren och Elin Wikström

Mellan berggrund och liv

Verket är en installation där publiken bjuds in att delta. Konstnärerna har valt jord som material och en plats med anknytning till jordbruk och fornlämningar. Jorden har köpts eller donerats och samlats in från flera platser i Årstad.

Materialet är laddat genom kopplingar till ägande och klimathot. Politiskt bär det på både radikala, utopiska idéer och konservativa värderingar.

Om jorden finns det olika föreställningar, exempelvis jordning, som innebär att ha direkt hudkontakt med vår planet. Den enklaste formen av jordning är att gå barfota på marken eller att bada i hav och sjö.

På platsen, vid en åker mellan kyrkan och skolan, får deltagare instruktioner att följa. Instruktionerna är att kliva ned i ett jordbad, inta horisontellt läge och ösa jord över sig tills endast huvudet sticker upp. I verket möts rytmerna från kroppens och jordens inre, andningen och tidjorden, jordens yta som rör sig upp och ned, två gånger per dygn.

Elin Wikström är född 1965 och bor i Göteborg. Wikström arbetar främst med interventioner. Det innebär verksamheter där konstnärer engagerar sig i världen utanför konstsfären. Hon arbetar också i konstprojekt som drivs av deltagarna och sker i dialog med sammanhanget som verket utförs i. Syftet med hennes konst är att ifrågasätta normer, värden och tankar för hur vi talar, tänker och handlar, på individnivå och i samhället i stort, samt skapa tankar kring aktuella, sociala, politiska och kulturella frågor.

Ulla Mogren är född 1964 och bor i Göteborg. Mogren arbetar med berättelsen och berättandet i twist mellan fiktion och verklighet. Tiden och idén, där processen blir tydlig, är central och beroende av verkets art med varierande uttryck som film, foto, textbaserade performance eller landart. Återkommande ser man i hennes verk reflektioner från vardagliga händelser som reportage, ofta med naturen som inslag.

7. Johan Zetterquist

Study for a Monument (Anders Zorn)

Verket Study for a Monument (Anders Zorn) ingår I en serie kallad Study for a Monument.

Där undersöker Zetterquist vad vi egentligen menar med monument och offentliga konstverk. Hans egna förslag är ofta gigantiska och har (hittills) aldrig förverkligats. Han har till exempel föreslagit att borra hål i månen och att riva kända göteborgska höghus för att istället bygga upp dem likadana men mycket större.

Traditionella monument är ofta en politisk maktdemonstration. Så är det sannerligen inte med Zetterquists verk. De har ingen funktion, inget syfte, mer än att visa vad som ligger bakom. Hans serier Study for a Monument och Proposals kanske verkar galna, oönskade, absurda och konstiga men säger samtidigt att inget är omöjligt. Det handlar bara om pengar och politik.

Johan Zetterquist är född i Arvika 1968 och bor och arbetar i Göteborg. Han är en konceptuell konstnär och anpassar tekniken efter den idé han vill förmedla. Ibland absurda förslag kan ta form av texter, ritningar, fotografier, modeller, ljud eller stora installationer och skulpturer, både i och utanför gallerier och konsthallar.

Han har en surrealistisk humor: ett ständigt brinnande hus vid motorvägskanten, skyskrapor halvt begravna i sand, ett ”monument” som är ett trädgårdsstaket. Hans verk gör uppror mot samhällsregler och offentliga kungörelser, de vägrar konformitet, att anpassa sig till gruppen.

Verken har ställts ut bland annat i New York, Berlin, München och på flera platser i Sverige.

Andras ställen

Äganderätten är skyddad i grundlagen, men de flesta av oss accepterar inskränkningar. Man äger sitt hus men får inte bygga ut det hur man vill. Man äger sin bil men får inte köra varsomhelst eller hur fort man vill. Man äger sin mark men får inte gräva hur man vill eller sprida vilka ämnen man vill över jorden och i luften. Inskränkningarna har olika skäl men ses ofta som attacker på den personliga friheten. I området mellan allas bästa och den individuella friheten ligger många av de stora politiska och filosofiska frågorna.

8: Hannah Streefkerk

Symbiosis med hallandssöm

Hallandssöm är en speciell broderingsteknik, specifik för just Halland. I Hallandssöm använder man mest rött och blått garn, oftast med inslag av geometriska mönster, figurer och stiliserade naturmotiv. Hallandssömmen uttrycker olika budskap, ofta med kristna förtecken. Kransen till exempel symboliserar evigheten eller oändligheten, hjärtat står för kärleken – både Guds kärlek och kärleken mellan människor. Livsträdet förekommer, liksom kors, timglas och andra symboler. De är tidlösa.

Lavar är organismer, svampar och alger, som lever i ett symbiotiskt förhållande - två oskiljbara enheter.

När vi ser på samhället vi lever i och vår naturliga omgivning: naturen, skulle vi behöva leva mer symbiotiskt, för att hitta en fungerande och långsiktig balans.

Hannah Streefkerk (1973) kommer ursprungligen från Nederländerna och har nu bott nio år i Sverige. Hon är utbildad på Konstakademin i Maastricht och i Groningen. I sitt konstnärliga arbete återkommer hon ofta till tidskrävande hantverkstekniker. Hon vill genom detta utforska hur hon själv, och vi alla, ser eller undviker att se på vår omgivning.

Hennes installationer, jämte arbete med olika landart-projekt, fungerar som starka visuella metaforer för det kollektiva ansvar vi alla delar för vår natur och vår miljö. Hon tar sig tid att laga ett trasigt löv med broderistygn när världen står i brand och miljökatastroferna avlöser varandra. Hon gör det för att varje handling spelar roll.

9. Eva Skogar

Förbindelser

Jakob kom till en rastplats och lade sig att sova med en sten under huvudet. I drömmen såg han en stege rest på jorden upp till himmelen, och Guds änglar steg upp och ned på den. I Eva Skogars verk blir stegen i sin enkelhet och stramhet en symbol för förbindelsen mellan himmel och jord, kropp och ande. Bågen i skyn står för regnbågen som i den bibliska traditionen är en hoppets symbol.

Eva Skogar är född i Ludvika och bodde under sin barndom på små orter i Dalarna och under sin skoltid i Karlskoga. Hon flyttade till Göteborg för studier vid Valands konstskola 1966. Med ett års avbrott, då hon studerade konstvetenskap i Lund, gick hon ut 1972. Vid mitten av 70-talet flyttade hon till Halland, till den gård där hon blev kvar efter ett konstnärligt uppdrag från kyrkorådet i Nösslinge: Att måla en tavla till prästen! Ett landskap där den röda kyrkan vid sjön kunde skönjas. Detta landskap i Hallands skogsbygd har sedan dess blivit ett återkommande tema i hennes konstnärliga verksamhet. Liksom känslan för både kulturarv och vår alltmer hotade miljö.

Plog Harv Skeppa Slagor

Såddens heliga skaparhandling, jordbearbetning, sådd och skörd, visas med de gamla jordbruksredskap som står utmed kyrkans ytterväggar.

Tekniska förändringar inom lantbruket liksom industrialismen påverkade både landsbygd och stad. Redskap som hade sett likadana ut i stort sett från medeltiden ersattes av moderniteter. Befolkningsökningen gjorde att den gamla medeltida kyrkan blev för liten och ersattes av en ny, i tidens anda: den nygotiska stilen, som med sin uppåtsträvande arkitektur präglar landskapet på ett nytt sätt. De gamla jordbruksredskapen vill påminna om och hedra dem som verkade på platsen för drygt 130 år sedan, då nya kyrkan byggdes.

10. Christin Wahlström Eriksson

Inventering

Fem vävstolar står i den stora fårhagen vid kyrkan i Årstad. Strukturer av trä skapade av människan. Vävstolen har varit viktig i Halland. Den har funnits i vart och vartannat hem och används till att producera textilier till vardag och till fest: pudevar och hängkläder, samt gett möjligheter till en extra inkomstkälla.

Vävstolar går i arv, används eller göms på vindar och i uthus. De bränns och slängs. De som finns syns inte.

Dessa konstruktioner, som vi saknar kunskap om hur de används, förlorar sin funktion. Nu står de ute i hagen med fåren. De blir till tomma skulpturer, skelett som kan påminna oss om vad vi har, gömmer och glömmer.

Hur många vävstolar finns i Årstad?

Hur många vävstolar finns i ditt hus?
Vet du hur gamla de är?
När användes de senast?

Christin Wahlström Eriksson växte upp i Vessigebro och utbildade sig till konstnär på KV konstskola i Göteborg 1999-2000, Nordiska konstskolan i Kokkola, Finland 2000-02, och till sist på Konsthögskolan Valand i Göteborg 2003-08, med ett år på Concordia University i Montreal som avbrott 2005-2006. Hon är nu verksam konstnär i Göteborg och i Egnared, Halland, där hon sedan tio år har ett torp från 1850-talet tillsammans med sin familj. Hon jobbar konceptuellt, alltså med idéer jämte fysiska konstverk.

Det blir ofta långa processer och med olika uttryck. Hon är intresserad av och gör kopplingar mellan tid, material, platser, händelser och hantverkstraditioner. De leder till bilder, vävar, objekt och platsspecifika verk. Ofta genom performativa handlingar, som innebär att man betonar handlingens effekter.

11. Falkenbergs konstskola

Affisch

År 1984 var det ett gäng nyutbildade konstnärer som målade väggar och snickrade stafflier till en ny konstskola i Falkenberg. Snart fyrtio år senare deltar skolans elever i en utomhusutställning på Erlings uthusväggar ganska nära platsen där historien började.

Skolans elever från årskurs 2 har erbjudits att presentera sig och skolan genom att utforma varsin affisch.

Affischen har sin egen historia, med till exempel Toulouse-Lautrec och hans Moulin Rouge fram till våra dagars opersonliga och logaritmframtagna produkt.

Falkenbergs konstskolas elever vill återupprätta affischens status och låta konstnärens personliga uttryck komma till tals. Här är resultaten.

Deltagarna är
Oskar Bengtsson
Anna Björkman
Cipriano Calonico
Linda Dahl
Frida Dahlqvist
Rebecka Forsén
Maria Friberg
Therese Hammar
Petrea K. Marklund
Malin Montelius
Maria Musakka
Anja Sjöström
Sara Söderlind

https://gallerifalkenbergskonstskola.se/start/

Falkenbergs konstskola firar tjugo år som distansutbildning men grundades redan 1984. På skolan i Falkenberg bedrevs konstutbildningar i sexton år innan distansutbildningarna startade som ett experiment år 2000.

Några år senare inriktade sig skolan på enbart distansutbildning via internet och har nu en lång erfarenhet av utbildning i denna studieform. Inom skolan finns en unik erfarenhet av att bedriva konstutbildning i bunden form såväl som på distans. Skolan har en erfaren lärarkår av professionella konstnärer med olika kompetenser, kompletterande gästlärare och en egenutvecklad lärplattform för konstundervisning.

En konstnärlig utbildning kan beskrivas som en spiral där samma ämnen och problem återkommer efterhand, men med tiden med större djup, komplexitet och precision i frågeställningar, diskussion och arbete.

Falkenbergs konstskola – distansutbildning är den enda högskoleförberedande konstskolan i Sverige vars utbildningar ges helt på distans.

12. Glenn Johansson

Färd med bräcklig farkost

Båtkonstruktionen symboliserar livets resa. Vi föds in i en värld utan givet mål eller mening. Vi tvingas skapa resans riktning och dess innehåll genom ett eget bygge av idéer, tankar och känslor. Konstruktionen för resan kan bli ett både vingligt och rangligt bygge. Likväl tar vi oss fram.

I människans historia finns många exempel på hur livet och resan mellan liv och död gestaltats av båtar och skepp, exempelvis inom den nordiska mytologin och båtgravar från järnåldern. Vid floden Styx väntade färjkarlen Charon på att föra över de döda genom passagen mellan liv och död.

Konst skapas ofta i beständiga material. Materialet till den här installationen är förgängligt och utgör en del av installationens innehåll.

Glenn Johansson föddes i mitten på femtiotalet i Göteborg. Där lever han fortfarande, men också i ett torp i Silvagärde, Halland.

Hans konstnärskap börjar på Hovedskous Målarskola i mitten på sjuttiotalet. Parallellt med konsten har han sedan trettio år tillbaka också arbetat som arkeolog på Statens Historiska Museer.

Glenn har varit verksam i konstnärsgruppen Grupp Loke som framför allt byggde installationer. Han har haft ett dussintal separatutställningar, bland annat på Galleri Händer (Stockholm) och Galleri 1 (Göteborg). Han har medverkat i flera samlingsutställningar, bland andra Liljevalchs vårsalong (Stockholm), Göteborgs konsthall, Lunds konsthall och Konstforum (Dusseldorf). År 2020 visade han en installation i samband med Årstads mycket tillfälliga konsthalls utställning Ur och Skur - Konst i natur..

13. Karl Chilcott

Folkhemmet

Jorden har öppnats på några ställen. Fram kommer en skugga av en tid som många av oss känner till, som vi kanske lite nostalgiskt längtar efter:
FOLKHEMMET, som också här i Årstad har skapats som en vacker dröm som kunde förena folk och sätta många händer i arbete i ett slags hantverkets symfoni. Folkhemmets idé kunde kombinera konst och hantverk för en eftertraktad allmännytta.

Folkhemmet på Hjalmar Valdemar Larssons tomt, Solgårdsvägen 1, är inte drivet av sorg eller romantiska efterklanger. Det vill vara en hyllning av en driftig, envis, unik hantverkare, människa och profil som måste ha betytt en del för Årstads framväxt.
Installationen söker efter Hjalmar husgrund. Processen kändes lite som en utgrävning. Den reste frågor på tröskeln till en ny tid som inte längre verkar bry sig så mycket om det som finns under ytan, i det här fallet under gräset.

Ställer ett verk frågor så behöver det inte vara svaren som är det viktiga. I stället kan det kanske förmedla känslan att man inte är ensam med sina frågor, att svaren växer under ytan också i en tid då ingenting verkar vara sig likt längre

Konstnären *Karl Chilcott* arbetar med platsrelaterad konst, Art in Nature, och skapar skulpturer och installationer med fokus på material och referenser från platserna där konstverken uppförs. Genom sitt arbete vill Karl få människor att känna vår planets skönhet och andlighet. I sina verk skapar han broar mellan konsten, kulturen och platser i naturen, där naturen ofta blir ett konstverk i sig självt. Materialen kan vara is, stenar, blommor eller så kan kulturella spår och lämningar, tidvattnet och horisonten bli en del av konstverken. Karl arbetar både med korta installationer som snabbt försvinner och med fasta gestaltningar och är verksam både i Sverige och internationellt.

Detta år firas i Europa hundraårsjubileet av den tyske konstnären Joseph Beuys som på ett filosofiskt sätt visade konsten nya vägar och utmaningar.

En av hans mest citerade idéer är att varje människa är en konstnär.
Vad detta kan betyda idag, i Norden, i ett mindre samhälle, kan denna utställning inte besvara. Men den kan försöka i alla fall att blåsa nytt liv i idén inför en mycket nära framtid som behöver ändlöst med fantasi och en alternativ förmåga att skapa.

Konst och hantverk, art & craft behöver och kommer att uppleva en renässans.

På ödetomten i korsningen mellan Råsavägen och Smeagårdsvägen bygger konstnären Daniel Segerberg ett konstverk av föremål som doneras av invånarna i Årstad. En plats som är centralt belägen i byn och där invånarna kan följa processen. Det har varit öppet för den som vill att hjälpa till att bygga.

Allt ändras, uppstår och försvinner, varje slut är början på något nytt. Processen är som ett experiment och utgår från principen att "lära av görandet". Konstnären förändrar och förvandlar föremål, vrider och vänder, tar isär och sätter ihop, och nya tankar och gestalter tar form.

Årstadsborna har varit välkomna att donera allt från gamla bildelar till hushållsgeråd från förråds-, vinds- och garagerensningar. De insamlade föremålen blir utgångspunkt till en kreativ process och resulterar i installationen. I samspel med platsen, materialet och boende i området tar allt form direkt på plats.

Daniel Segerberg arbetar främst med konstverk som tar form av de material som konstnären finner på den aktuella platsen eller i den nära omgivningen. Materialet ger en ram för vad som kan ske och deltar tillfälligt i konstverket, för att sedan återvända till nedbrytningsprocessen, kanske återvinnas.

Under de senaste åren har Segerberg utifrån denna konstnärliga metod haft workshops och arbetat med sociala skulpturprojekt tillsammans med andra människor - exempelvis i ett bostadsområde, med ungdomar. Inte med främsta målet att nå fram till ett bestämt resultat, utan mer som en övning i att med små medel, ta saker i egna händer, tillsammans.

Kretslopp är ett återkommande tema.

Segerberg gick ut konsthögskolan i Stockholm 2004 och flyttade därefter till Berlin där han var verksam i fjorton år. Sedan tre år bor han nu i Vallda. Där jobbar han tillsammans med sin familj och två grannar med att få igång ett andelsjordbruk. En verksamhet som pågår både parallellt och flyter samman med hans konstnärliga arbete.

14. Daniel Segerberg

Workshop 14-16.7.2021 Ödetomt, Smeagårdsvägen 6

Man ser ofta en röd glada igen
i luften ovanför fälten omkring Årstad.
För femtio år sedan var den nästan utrotad.
Gamla dialektnamn för glada i Halland är glänta, gläna eller glära.

16: Hannah Streefkerk

Lagad ved

Vi lever i ett samhälle där vi ibland glömmer bort att se oss omkring och uppskatta det överflöd de flesta av oss lever i. En bortglömd vedhög är kanske inte så märkvärdig, men har som allt annat sin funktion att fylla.

För att uppmärksamma detaljer ur vardagen och olika beteendemönster har Hannah Streefkerk lagat "trasiga vedklabbar" med nål och tråd. Även veden har sitt värde och är värd vår omsorg. Vi behöver reflektera över hur vi kan återanvända material, och på bästa sätt använda våra gemensamma resurser.

Om Hanna Streefkerk, se nr 8.

Under 1300-talet var Ätran riksgräns mellan Sverige och Danmark i perioder. Det är bara några kilometer från Årstad. Halland och Årstad blev svenskt 1645 och svensk lag började gälla 1683, en försiktig integration.

17. Bjarne Kvinnsland

Svenske landbruksmaskiner

Bjarne Kvinnsland har samlat ljud från natur, människor och maskiner i Sverige och sätter ihop detta till en ljudinstallation i Årstad. Verket spelas upp i mejeriets kolbod.

Bjarne Kvinnsland har sin konstnärliga bakgrund i musik och dans och arbetar med fotografi, belysning, skulptur, teater och film. Han är kompositör, producent och musiker och medlem i Norsk Komponistforening. Han har arbetat med ljudspel, musik till teater- och dansföreställningar och ljud- och ljusskulpturer i trettio år, bland annat flera omfattande projekt för museer. Han har spetskompetens inom ny teknik för konstnärliga ändamål.

Ljuden från skånska orter spelade han in till en dansföreställning med Skånes dansteater. Sedan 2019 kan man lyssna på hans verk Valens kulturljud på Naturhistoriska museet i Bergen, Norge. Det består av 22 olika valarters ljud och Bjarne Kvinnsland har spelat in dem alla.

18. Jonas Ellborg

Flipper

I mejeriets stora sal visas ett större verk mitt i en pågående process. Motivet är en negativ samhällsvision, ett dystopiskt stadslandskap där människan har hanterat sin omgivning på ett brutalt, misshushållande sätt och där spåren av konstnärens hand och verktyg blir en viktig del av uttrycket.

"Flipper" står det skrivet på muren som omger staden. Är det ett spel vi ser? Ett "kontrolltorn" där vi kan ana ett par figurer skulle samtidigt kunna vara en spegelbild av oss betraktare. Kan de figurerna eller vi ingripa och styra eländet i annan riktning?

Jonas Ellborg är uppvuxen i Varberg, med halländsk kust, slättlandskap och vackra bokskogar. Det har emellanåt avspeglats i hans måleri. Under 1980-talet var han medlem i Grupp Loke.

Årstads invånare 31 december 2019:

	Män	Kvinnor
0 år – 18 år	42	36
19 år – 65 år	85	83
66 år – 117 år	19	13

(Källa: SCB)

19: Hannah Streefkerk

Symbiosis

Symbiosis består av flera delar virkade och handbroderade "lavar". Lavar är organismer, svampar och alger, som lever i ett symbiotisk förhållande - två oskiljbara enheter.

När vi ser på samhället vi lever i och vår naturliga omgivning naturen, inser vi att vi skulle behöva leva mer symbiotiskt, för att hitta en fungerande och långsiktig balans.

Genom att använda tidskrävande textila tekniker vill Hannah Streefkerk uppmana betraktaren att stanna upp ett kort ögonblick och reflektera över hur vi förhåller oss till vår omgivning och till naturen.

Om Hanna Streefkerk, se nr 8.

20. Frida Johansson

Pinus sylvestris

Verket är en 3,4x2,1 meter stor tavla målat i akryl på duk. Motivet är en plats som konstnären fastnade för under en utflykt. I bakgrunden syns havet, i förgrunden ser vi ett stort träd och två personer som har klättrat upp i det och blickar ut mot horisonten. Platser är inte bara fysiska lokaler, man kan lära känna dem, de är levande och svarar, de tar notis om en.

Frida Johanssons målningar har allt mer börjat kretsa kring att förundras över naturen och världen, att upptäcka och försöka tillsammans. Platsen blir central, känslorna för den och relationen mellan människor och platser. I stillheten ryms eftertänksamheten och ingen fråga är för liten eller stor.

Under påverkan av pandemin har många tagit sig ut i naturen och på så vis har vardagen fått en annan plats. I skogen kan man samla energi och styrka. Den har en läkande kraft och enligt forskning kring skogsbad hjälper det även att titta på bilder av träd.

Frida Johansson är född och uppvuxen i Falkenberg. Hon är nu verksam i Stockholm och Falkenberg med ateljé i Årstad. Hon studerade på Konstfack och Akademin Valand mellan åren 2007 och 2013.

Hennes verk har visats runt om i landet, bland annat på Liljevalchs, Fotografiska museet och Hallands konstmuseum. Fridas verk finns representerade i Hallands konstmuseums och Uppsalas, Värmlands och Dalarnas landstings samlingar, med flera. Hennes verk är bitar av berättelser.

Motiven är tagna ur vardagsögonblick och personerna i målningarna befinner sig många gånger i tomma och tysta miljöer, vända bort från betraktaren. Teman som rotlöshet, melankoli, hemmahörande och kvinnlighet behandlas.

21. Lars-Uno Ericson

Förlängd mandom
Huvuden

I verket Förlängd mandom förenas Ericsons satir och motorintresse. I många av hans verk kombineras hantverkets och materialets glädje och sensualism. Han kommenterar underfundigt verkligheten. Föremålet i hans hand är i all sin materialitet inte bara ett föremål – det är ett föremål med form. Och formen är bärare av ett genomfunderat innehåll.

Hans lekfulla funderingar kring material och form tar ibland en social och allvarlig vändning. Men det händer att han reducerar sitt konstnärskap till "en gammal bandsåg och några plank". Ett verktyg och ett råämne.

Lars-Uno Ericson, född 1946 i Arvika, har en gedigen bakgrund som verktygsmakarlärling och silversmed, jämte utbildning inom industriell formgivning och skulptur vid Konstfack. Han har även arbetat som scenograf. Flera offentliga arbeten finns i Karlstad, Karlskoga och på Huddinge och Tumba sjukhus.

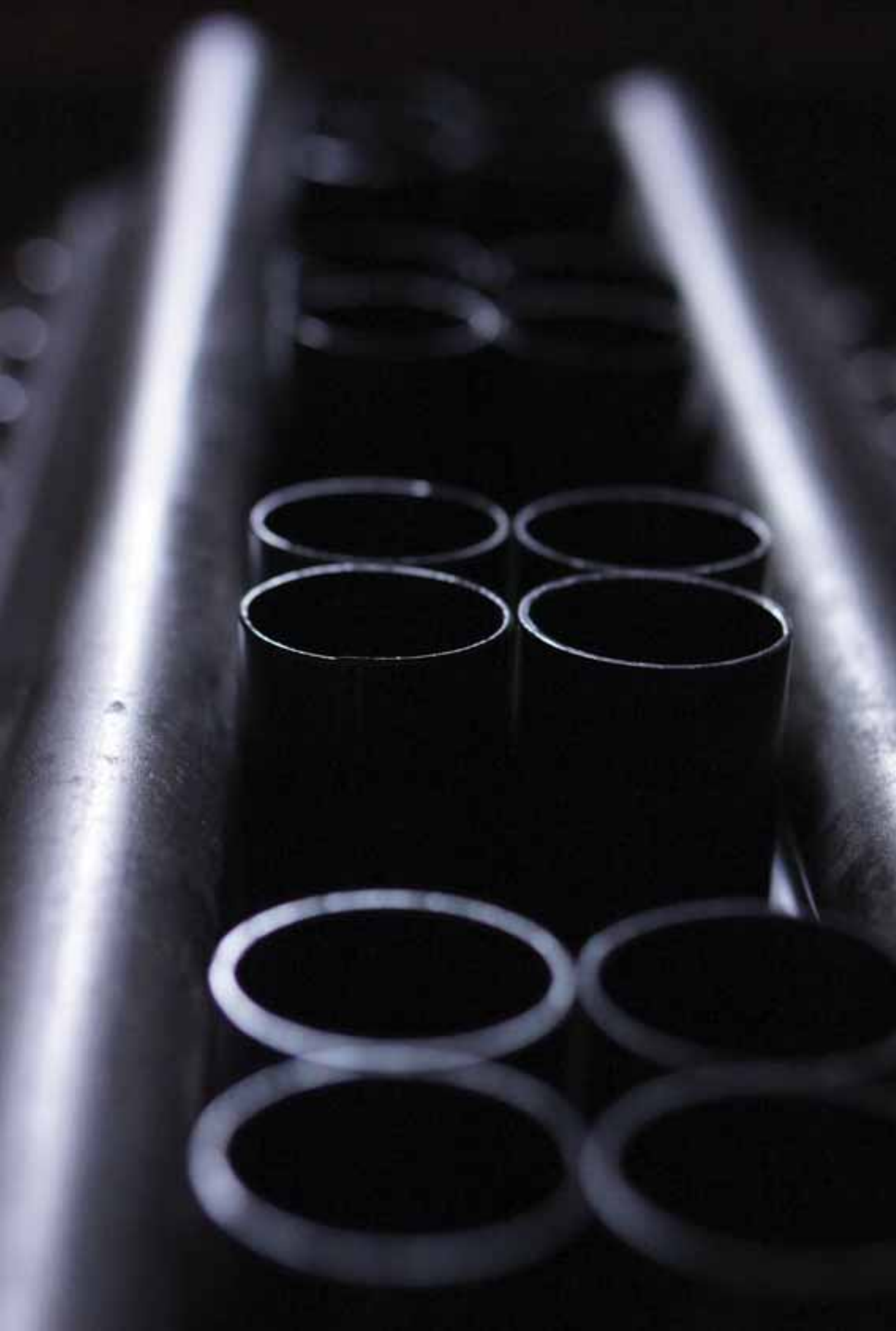

22. Book & Hedén

DRIFT. What about Callisto? John Deere-traktor
Man kontrollerar jord

"Pesticide drift in the air cannot be stopped." (DRIFT. What about Callisto?, 2014) video still

DRIFT. What about Callisto?, 2014, video UHD, 28 min.
Om bruket av kemikalier i det industriella jordbruket idag.
Besprutning av ett majsfält i Halland med Roundup och en månad senare med Callisto. Drift är bekämpningsmedlets förflyttning i luften till en annan destination än den avsedda. En viss grad av drift förekommer alltid. Bin, fladdermöss, amfibier och andra viktiga arter minskar och dör ut.

John Deere-traktor, 2017, bränd lera
En modern traktor modellerad i lera. Traktorn sitter fast i sin sockel som en egyptisk gravskulptur. Sockeln representerar sammanpackad åkerjord. En tillbakablick på vår tid från en utsiktspunkt 4 000 år framåt i tiden.

John Deere traktor (SOIL 2017), bränd lera

Man kontrollerar jord, 2014, (Photo by MSU Ag Communications/Kat Lawrence) pigment print 2021

Worldwatch Institute rapporterade 2014 att jordbruksområden, motsvarande ett lika stort område som Frankrikes yta, ligger brak i USA, det vill säga måste ligga i träda och kan inte brukas som ett resultat av överbruk av konstgödning, ogräsmedel och markpackning. Detta angår redan 20-25 procent av världens jordar.

Se, hör: The Wild Radish Song på Youtube.

Man kontrollerar jord, 2014, (Photo by MSU Ag Communications/Kat Lawrence) (Angle nr 18, 2017), pigment print

Ingrid Book och *Carina Hedén* bor och arbetar i Oslo och Rolfstorp. De har samarbetat sen slutet av 80-talet. Under 90-talet undervisade de vid olika konsthögskolor i Norden. De arbetar med foto, video, skulptur. De har undersökt platser och icke-platser i både landsbygdens och stadens landskap, förlust av minne, muntliga traditioner och genetiskt arv. De vill frigöra det lokala från föreställningen om något sentimentalt och nostalgiskt.

I Halland har de letat efter vilda plommonsorter och platsen för Richard Berghs målning Halländskt landskap och filmat insekter i en krikondunge under en sommar. De har deltagit på Berlinbiennalen, São Paulobiennalen, Festspillutstillingen i Bergen och Modernautställningen i Stockholm.

23. Jonas Ellborg

Pietà

Årstads gamla mejeribyggnad, med flagnande puts och ruffig miljö inbjuder till något helt annat än Jonas Ellborgs måleri, ofta inspirerat av Hallands kust, slättlandskap och vackra bokskogar. I stark kontrast till utsikten över bygdens vidsträckta fält och sommarhallands ljumma vindar står Kylrummet med sina kalla och mörka väggar.

Som en katakomb, en gravkammare utan fönster lockade platsen till att placera ett par lerhuvuden, som en Pietà, ett vanligt tema för kristen konst. En Pietà visar en jungfru Maria i sorg vid sin döde sons kropp.

Vad uttrycker huvudena? Stoisk sorg och ömhet och den eviga vilan? Mor och son? Skulle hon ha kunnat ingripa och räddat sonen från katastrofen? Ett allmänmänskligt uttryck?

Kyrkan står på samma plats
som en tidigare kyrka
som byggdes för snart tusen år sedan.

Årstads mycket tillfälliga konsthall startade sommaren 2018 i den hundra år gamla mejeribyggnaden i byn Årstad utanför Falkenberg. Mejeriet ägs av Brita Perinde och Eskil Kjelkerud som upplåter byggnaden utan kostnad.

Byggnaden, som varit oanvänd i sextio år, saknar värme, vatten och avlopp. En storstädning påbörjades och första utställningen öppnades den 7 juli.

Besökarnas uppskattning blev långt över förväntan. Cirka 500 besökare kom under utställningveckan. Årstadsbor välkomnade initiativet att ta hand om den gamla byggnaden och att något nytt och spännande hände i byn.

Sommaren 2019 genomfördes tre utställningar av olika slag: "Konstrundan" med fem lokala deltagare, sommarutställningen "Installation" och "Mejeriutställning" i Hembygdsföreningens regi.

Sommaren 2020 arrangerade vi utomhusutställningen Ur & Skur som väckte stor uppmärksamhet. Cirka 1 000 besökare såg utställningen. Alla var mycket entusiastiska, både vana och ovana kulturbesökare i alla åldrar.

Mottagandet av Årstads konsthall visar på både ett stort intresse från publiken och ett stort behov av en utställningsmöjlighet där olika former av samtida konst och kultur kan visas och upplevas. Vi vill driva verksamheten vidare och etablera en plats för möten mellan professionella utövare och en intresserad publik.

Platsspecifik konst av inbjudna, professionella konstnärer visas på olika platser i Årstad i samverkan mellan invånare, tätortens organisationer och institutioner och Ur och skur - Konst på andra(s) ställen.

Konsten blir så en angelägenhet, inte bara för en passiv publik som betraktar, utan också för en aktiv publik och konstnärer som är beredda att diskutera sitt konstnärskap. Konsten bör finnas i olika miljöer, inklusive på Falkenbergs landsbygd. I Årstad finns få offentliga konstverk. Det ändras, i alla fall under två sommarveckor.

Konst på andra(s) ställen görs för Årstads invånare, konstnärer i Halland, Hallands besökare och alla som vill uppleva nya saker i en ovanlig eller vardaglig miljö.

Vår ambition är att etablera en plats för möten mellan professionella utövare och en intresserad publik och visa samtida nationell, internationell och lokal konst och kultur av hög klass.

Tack till
Eskil Kjelkerud och Brita Perinde för mejeribyggnad och tomtmark, Lasse Haglund för parkeringsvakt och bygghjälp och Årstads invånare som upplåter sina ställen. Eller är de andras?

ÅRSTADS
mycket tillfälliga
KONSTHALL

Väg 150. Råsavägen 2, Årstad, Falkenberg
arstadskonsthall.se info@arstadskonsthall.se

Med stöd av
Region Halland KULTURRÅDET HELGE AX:SON JOHNSONS STIFTELSE